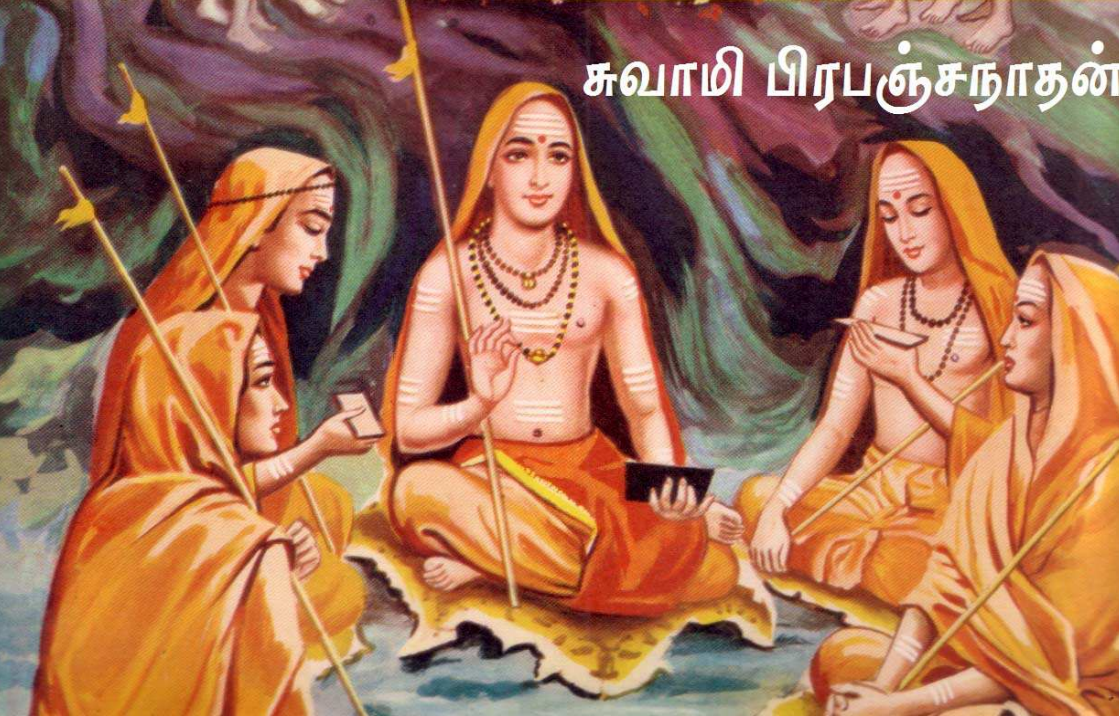

சங்கரரின்
சிவானந்தலஹரியும்,
ரமணரின் எளிய
விளக்கமும் !

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்

ஓம் தத் சத்

**சங்கரரின்
சிவானந்தலஹரியும்,
ரமணரின் எளிய
விளக்கமும்!**

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்

சங்கரரின் சிவானந்தலஹரியும்,
ரமணரின் எளிய விளக்கமும்.

ஒருமுறை சென்னையில் காஞ்சி ஸ்ரீ பரமாச்சார்யார் சிவானந்தலஹரியை விளக்கி பல நாட்கள் உபன்யாசம் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒருநாள், பக்தர்களில் ஒருவர் மகா பெரியவானை அணுகி, தனக்கு சிவானந்தலஹரியின் நூறு ஸ்லோகங்களையும் தினம் பாராயணம் செய்வது கடினமாக இருப்பதாக ரமண மகரிஷிகளிடம் சொன்னதாகவும் அதற்கு ரமணர் அதில் வெவ்வேறு வரிசையில் வரும் பத்து ஸ்லோகங்களைப் பொறுக்கிக் கொடுத்தார் என்றும் சொன்னார்.

அப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அந்த மாதிரி முழுதும் சொல்லாமல் குறுக்கிய காரத்தை மட்டும் பாராயணம் செய்வது பற்றி பெரியவரின் அபிப்பிராயத்தை அறிய விரும்பினார்.

அப்படி அவர் கேட்டவுடனேயே “பேஷாகப் பாராயணம் செய்யலாம்; ரமணர் சொன்ன பின் ஏன் இந்தக் கேள்வி?” என்று பதில் கேள்வி கேட்பதன் மூலம், தன் கார்பாகவும் அதை ஆமோதித்தார் அந்த காஞ்சி மகா பெரியவர்.

ரமணமகான் எப்போதும் கூறும் “நான் யார்? என்பதைக் கண்டுபிடி என்ற உபதேசத்தை அறிவறுத்தும் வகையில் இந்த சிவானந்த லஹரியிலும் வரிசை மாறியிருப்பதைக் காணலாம்.

அதனாலேயே மூலத்தில் உள்ள 61-வது ஸ்லோகம், அந்தப் பத்தில் முதலாவதாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிச் கோர்த்துக் கொடுக்கப்பட்ட பத்து ஸ்லோகங்களும், அதற்கு ரமணரின் பொதுவான உபதேசங்களை ஒட்டிய விளக்கங்களும் இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

अंकोलं निजबीजसन्तति रयस्कान्तोपलं सूचिका
साध्वी नैजविभुं लता क्षितिरुहं सिन्धुस्सरिद्वल्लभम् ।
प्राप्नोतीह यथा तथा पशुपते: पादारविन्द-द्वयम्
चेतोवृत्ति: उपेत्य तिष्ठति सदा सा भक्तिरित्युच्यते ॥1॥

அங்கோலம்' நிஜபீ'ஜஸந்ததி ரயஸ்காந்தோபலம்' ஸூசிகா
ஸாத்⁴வீ நைஜவிபு⁴ம்' லதா க்ஷிதிருஹம்'
ஸிந்து⁴ஸ்ஸரித்³வல்லப⁴ம் ।
ப்ராப்தோனாதீஹ யதா² ததா² பஸு ுபதே: பாதா³ரவிந்த³-
த்³வயம் தேதோவ்ரு'த்தி: உபேத்ய திஷ்ட²தி ஸதா³ ஸா
ப⁴க்திரித்யுச்யதே ॥1॥

(மூல நூலில் சுலோகம் 61)

(ஏறழிஞ்சல் என்னும்) அங்கோல மரத்தை அதன் விதை
வரிசைகளும், காந்த சக்தி கொண்ட இரும்புத் துண்டை
ஊசியும், தனது கணவனை கற்பு மாறாப் பெண்மணியும்,
மரத்தைக் கொடியும், கடலை நதியும், இவை

**ஒவ்வொன்றும் எவ்வாறு நாடி அடைகின்றனவோ,
அவ்வாறு மனமானது பரமேஸ்வரனின் பாத இணைக்
கமலங்களை அடைந்து, எப்போதும் அங்கேயே
நிற்குமானால், அதுவே பக்தி எனப்படும்.**

இந்த ஸ்லோகத்தில் பக்தி என்றால் என்னவென்றும், அதை
எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்றும், அப்படிச் செய்தால்
அதற்கு என்ன பலன் கிடைக்கும் என்பதும் தெளிவாகக்
கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆக முதல் ஸ்லோகத்திலேயே
செய்முறையும், பலனும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

**“பரமனின் பாதக் கமலங்களை அடைந்து சரணடைதல்,
இரண்டாவதாக அடைந்தபின் அங்கேயே நிற்பது”.**
இதுதான் பரிபூரண சரணாகதி எனப்படுவது.
சரணடைந்துவிட்டு இன்னமும் எனக்கு ஏதும்
நடக்கவில்லையே என்று எதிர்பார்ப்பதோ, அல்லது **“நான்
சரணடைந்துவிட்டேன்”** என்று சொல்வதோ அல்லது
நினைப்பதோ கூட அர்த்தமற்றது. அப்படி இருப்பவனது
சரணாகதி இன்னமும் பூரணமாகவில்லை என்றுதான்
அர்த்தம்.

பூரண சரணாகதியை எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்பது பல
உவமைகள் கொண்டு இங்கு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அங்கேலாம் மரத்தின் விதைகள் மரத்திலிருந்து
உதிர்ந்தால், அவைகளை மெல்ல மெல்ல மரம் தன்
பக்கமே ஈர்த்துக்கொள்ளும். அதனால் அந்த விதைகள்
எல்லாம் அடி மரத்தை நோக்கிப் போகும் திசையில் ஒரு
வரிசையில் இருப்பதை எப்போதும் பார்க்கலாம்.

காந்தம் அருகில் இருக்கும் எந்த இரும்பு ஊசியையும் தன்னை நோக்கி இழுத்துக்கொள்ளும். பத்தினிப் பெண்டிர்கள் தங்கள் தங்கள் கணவனைத் தவிர வேறு எவரையும் மனதால் கூட நினைக்கமாட்டாது அவர்களை நாடி நிற்பார்கள். கொடி ஒன்று படரும்போது அருகில் உள்ள மரம் ஒன்றைத் தழுவி அதனை விடாது பற்றிக்கொண்டு மேலே செல்லும் . மலையிலிருந்து புறப்பட்ட ஆறு ஒன்று தன் வழியே சென்று பல மாற்றங்களை அடைந்து வெவ்வேறு மாதிரியாகக் காட்சி அளித்தாலும், இறுதியில் அது கடலை அடைந்து அதன் தனித் தன்மையை அடியோடு இழக்கும்.

இவைகளைப் போல ஜீவாத்மா தான் தனியனாகவும், தனக்கு ஒரு முதலும், முடிவும் உண்டு என்பதை உணர்ந்தவனாகவும் இருக்கும்போது, அவன் முதலும், முடிவும் இல்லாது எங்கும், எப்போதும் இருக்கும் பரமாத்மாவை நாடுகிறான்.

அப்படி நாடுபவன் ஓர் ஆற்றைப் போலத் தன் தனித்தன்மையை இழக்க வேண்டும்; பரமாத்மாவை விடாது பிடித்துக்கொண்டு ஒரு கொடியைப் போலப் படரவேண்டும்; பத்தினிப் பெண்களின் ஏகச் சிந்தனை போல பக்தனும் பகவானைத் தவிர வேறு எந்த சிந்தையும் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தன் பக்தனை ஏறழிஞ்சல் விதைகள் போலத் தன்னை நோக்கியும், காந்தத்திற்கு முன் உள்ள ஊசி போலத் தன்னருகிலுமாக பகவானே ஈர்த்துக் கொள்வார்.

भक्तिर्महेश-पदपुष्करं आवसन्ती
 कादम्बिनीव कुरुते परितोषवर्षम् ।
 संपूरितो भवति यस्य मनस्तटाकः
 तज्जन्म-सस्यं अखिलं सफलं च नान्यत् ॥2॥

ப⁴த்தர்மஹேஸ்ஸ-பத³புஷ்கரம்' ஆவஸந்தீ
 காத³ம்பி³னீவ குருதே பரிதோஷவர்ஷம் ।
 ஸம்பூரிதோ ப⁴வதி யஸ்ய மனஸ்தடாக:
 தஜ்ஜன்ம-ஸஸ்யம்' அகி²லம்' ஸப²லம்' ச நான்யத் ॥2॥

(மூல நூலில் சுலோகம் 76)

(அந்த) பக்தியானது பரமேஸ்வரனது பதமாகிற வானத்தில்
 வசித்திருந்து, மேகக் கூட்டத்தைப் போல பேரின்ப
 மழையைப் பொழிகிறது. எவரது மனமெனும் குளம்
 அம்மழையால் நிரம்பியதாகிறதோ, அந்த பக்தரது பிறவி
 எனும் பயிர் முழுதும் பயனளிப்பதாகிறது; மனக்குளம்
 அவ்வாறு நிரம்பப் பெறாதவரின் பிறவிப் பயிர் அவ்வாறு
 அமைவதில்லை.

பக்தன் மேலே சொல்லியவாறு இருந்தால் என்ன நடக்கும்
 என்பதும், அவ்வாறு இருக்க முடியவில்லை என்றால் எது
 நடப்பதில்லை என்பதும் இந்த ஸ்லோகத்தில்
 விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றான நீர் மற்ற நான்கு பூதங்களைவிட
ஒரு விசேஷ உறவுத் தன்மை கொண்டுள்ளது.

எப்படியென்றால் நீர் ஆகாயத்திலும் இருக்கிறது,
பூமியிலும் இருக்கிறது; அது அக்னியால் கொதிபடவும்
செய்கிறது, அக்னியை அணைக்கவும் உதவுகிறது; அது
வாயு வடிவில் நீராவியாகவும் இருக்கிறது, திட வடிவில்
பனிக்கட்டியாகவும் இருக்கிறது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அது தன் இயற்கை உருவில்,
திரவ வடிவில் நீராகவே இருக்கிறது. இப்படி எந்த
வடிவிலும் நீர் இருப்பது போல, உலகில் எந்த
சீவராசிகளை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவைகளில்
பெரும்பான்மைப் பகுதியாக நீரே இருக்கிறது.
அப்படிப்பட்ட விசேஷத் தன்மை கொண்ட நீரை
எடுத்துக்கொண்டு இங்கு விளக்கம் தரப்பட்டிருக்கிறது.

பஞ்ச பூதங்களிலேயே பரந்து, விரிந்து, எங்கும் இருக்கும்
ஆகாயம் பரமனது பதமாக இங்கு
எடுத்தாளப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகாயத்தில் குழுவியிருக்கும் மேகக் கூட்டங்களிலிருந்து
தக்க குழ்நிலைகளில் மழை பொழிகிறது. அந்த மழையே
நீருக்கு மூலமாக இருந்து, பூமியில் உள்ள குளம்,
குட்டைகளை நிரப்பி, மலை மேடுகளிலும் விழுந்து ஆற்று
நீராகப் பெருகி இங்கு வாழும் சகல உயிர்களின்
வாழ்வுக்கும் ஆதாரமாக அமைகிறது.

குளம் எப்படி மழையின் வரவுக்கும், அது தரும் நீருக்கும் காத்துக்கொண்டு இருக்கிறதோ, அது போல பத்தனும் பரமனின் கருணை மழைக்கு ஏங்கி நிற்க வேண்டும். அப்படி இருந்தால் அவனது மனமாகிய குளத்தை பரமன் நிரப்பி, அவனது வாழ்வாகிய பயிரை வளம்பெறச் செய்வான்.

சில குளங்கள் மழையால் முழுதும் நிரம்புவதும், சில ஓரளவு நிரம்புவதும், சில சிறிதும் நிரம்பாமல் வறட்சியால் காய்ந்து போவதும் உண்டு. அதே போல ஒவ்வொரு பத்தனும் அவரவர் கர்மத்திற்கு ஏற்ப வெவ்வேறு நிலையில் இருப்பதால், கருணை மழையால் நிரம்பிய பத்தனின் மனம் கொண்டோனுக்கு வாழ்வு இதமாகவும், அப்படி நிரம்பாதவனுக்கு வாழ்வதே கோதனையாகவும் அமையலாம். அது அவரவர் வினைகளைப் பொறுத்ததே. (அவரவர் வினைவழி அவரவர் அனுபவம்).

जनन-मृति-युतानां सेवया देवतानाम्
न भवति सुखलेशः संशयो नास्ति तत्र ।
अजनिं अमृतरूपं साम्बं ईशं भजन्ते
य इह परमसौख्यं ते हि धन्याः लभन्ते ॥३॥

ஜன-ம்ரு¹தி-யுதானாம்² ஸேவயா தே³வதானாம்
ந ப⁴வதி ஸூக²ஸேஸு: ஸம்³ஸுயோ நாஸ்தி தத்ர ।
அஜனிம்¹ அம்ரு¹தரூபம்² ஸாம்ப்³ம்⁴ ஈஸு³ம்⁴ ப⁴ஜந்தே
ய இஹ பரமஸௌக²யம்³ தே ஹி த⁴ன்யா: லப⁴ந்தே ॥3॥
(ஸ்ரீமந்நாலில் சுலோகம் 83)

பிறப்பு, இறப்பு இவ்விரண்டின் அதிகாரிகளான
 தேவதைகளைச் சேவிப்பதால் சிறிதும் பயன் இல்லை;
 இதில் ஐயமே இல்லை. பிறப்பற்ற அமிர்தமயமாயும்,
 அழகாயும் உள் அம்பிகையுடன் ஒளிரும் ஈசனை
 இவ்வுலகில் யார் ஆராதிக்கிரார்களை, அவர்களை பிறவிப்
 பயன் பெற்றவர்கள்; பேரின்பத்தை அடைகிறார்கள்.

வினைப்பயன் நம்மைத் துரத்தும் என்றால் அதிலிருந்தும்
 விடுபடுவதற்கு ஏதாவது வழி கிடையாதா என்று அச்சம்
 கொள்பவர்களுக்கு, இந்த ஸ்லோகம் ஆறுதல் சொல்லி
 எதைச் செய்து, எப்படி அதிலிருந்து மீளலாம் என்று
 சொல்கிறது.

தனக்குப் பிறப்பும், இறப்பும் இருப்பதாலேயே அத்தகைய
 பவங்கள் இல்லாத மகேசன் என்று கேள்விப்பட்ட
 பரமனைச் சரணடைந்த பத்தனிடம் “உனது
 வினைப்பயன்கள் உன்னை வாட்டும்” என்று சொன்னால்
 அவன் தனக்கு விடிவு காலம் பிறப்பதற்கு யாரைத்தான்
 நாடுவான்?

எங்குதான் போவான்?

இங்குதான் பலரும் விடிவு காலம் என்றால் உடனே
 காலத்தைக் கணித்துச் சொல்லும் விதவிதமான
 கோதிடர்களிடம் சென்று தனக்கு இப்பிறவியிலோ,
 முற்பிறவியிலோ விட்டுப்போன கர்மாக்களைப் பற்றிக்
 கேட்டறிந்து அதற்குப் பரிகாரம் உண்டா என்று அறிய
 விரும்புகிறார்கள்.

அதன்படி பலவிதமான செயல்களுக்குப் பொறுப்பு எனச் சொல்லப்படும் தேவதைகளைச் சேவிப்பதையும் மேற்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படிச் செய்வதால் வரப்போகும் தேவதைகளை ஒருவேளை குறைத்துக் கொள்ளலாம் என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். ஆனால் அது செய்து முடித்து விட்ட கர்மாக்களுக்கு எதிர்வினையாகப் பயன் தராது. அதில் எந்தவித சந்தேகமும் வேண்டாம்.

ஆனாலும் இந்த இக்கட்டிலிருந்து மீள்வதற்கு ஒரு வழி இருக்கிறது.

சிவம் என்றாலே எந்தவித சலனமும் இல்லாத உயரிய இறைத்தன்மை எனப்படும். அதனாலேயே “அருணாச்சலம்” என்று புனிதப்பயணம் சென்றுவந்த உறவினர் ஒருவர் சொல்ல, அதைக் கேள்விப்பட்டதும் புளகாங்கிதம் அடைந்த ரமணர், தனது ஆன்ம வடிவை உணர்ந்த பின்னர், கார்த்திகை தீபத்தன்று அம்பிகை ஒன்றி சிவ-சக்தி ஐக்கிய சொரூபமான அருணாச்சலத்தை அடைந்து அங்கேயே ஜீவன் முக்தனாக இருந்தார்.

எப்போது அந்தச் சலனமில்லாத சிவன் “தான் சிவன்” என்று நினைக்கிறாடோ அப்போதுதான் அவன் சலனம் கொண்ட அம்பிகையுடன் சக்தியாக வெளிப்படுகிறான் என்று அர்த்தம். அதுதான் “சிவோஹம்” என்று இருப்பது.

அப்படி வெளிப்படுவதுதான் உலகம் முதற்கொண்டு அனைத்து மாயைகளான லீலைகளுக்கும் அடிப்படையாகும். அந்த உலகத்தில் இருப்பதாக நினைக்கும் பக்தனுக்கும், அவனது வினைத் தளைகள்

அறுபடுவதற்கு, நினைத்தாலே அமிர்தம் அருந்தியது
போலவும், கற்பனையிலும் காணமுடியாத பேரழகைக்
கொண்டவளுமான அம்பாளின் கடைக்கண் பார்வையும்,
அது தரும் அருள் ஒளியும் வேண்டும்.

வினைகள் என்றாலே வினை விதைக்கப்பட்ட
கேஷத்திரமாகிய உலகம் உள்ளதால் அந்த மாயையான
உலகை ஆளும் அன்னையை வேண்டி யார்
ஆராதிக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கே தனக்குத் தாங்களே
போட்ட முடிக்கக்களை அவிழ்க்க முடியும்.

அவனைத் தஞ்சம் புகுந்தபின், அவர்கள் பிறவிப் பயனான
ஆன்மாவை உணர்ந்து, அதற்கும் மேல் எதுவும் இல்லாத
பேரின்பத்தை அடைகிறார்கள்.

घटो वा मृत्-पिण्डोऽपि अणुरपि च धूमोऽग्निरचलः
पटो वा तन्तुर्वा परिहरति किं घोर-शमनम् ।
वृथा कण्ठ-क्षोभं वहसि तरसा तर्क-वचसा
पदाम्भोजं शम्भोः भज परमसौख्यं ब्रज सुधीः ॥५॥

ச⁴டோ வா ம்ரு¹த்-பிண்டோ³s பி அணுரபி ச
தூ⁴மோக்³னிரகல: படோ வா தந்துர்வா பரிஹரதி கிம்¹
கோ⁴ர-ஸமனம் ।
வ்ரு¹தர்²கண்ட²-கேஷாப⁴ ம் வஹஸி தரஸா தர்க-
வசஸா பதர்³ ம்போ⁴ ஜம் ஸம்போ⁴ : ப⁴ ஜ

பரமஸௌக்² யம் வ்ரஜ ஸுதீ⁴ : ||4||
(மூல நூலில் சுலோகம் 6)

குடம் என்றும் மண் கட்டி என்றும், அணு என்றும், புகை
என்றும் நெருப்பு என்றும் மலை என்றும், துணி என்றும் நூல்
என்றும், தர்க்கச் சொற்றொடர்களைக் காட்டி வாதம்
செய்து வீணாக தொண்டையை வரட்டிக் கொள்வதால்
யாது பயன்? யமனை இது அப்புறப்படுத்துமா? நன் மதி
பெற்றவனே! பரமனது கமலப் பாதங்களைப் பணி;
பேரின்பத்தை அடை.

சுரணடைய சேவண்டும் என்று தெரிந்துகொண்ட பின்னர்,
தன் அறிவுப் பசிக்குத் தீனி போடுவது போல தான் காணும்
உலகத்தில் உள்ள பொருட்களை வைத்துக்கொண்டு
அனாவசியமாக எதற்கு எது காரணம் என்று, எந்தவித
வாதமும் செய்யாமல் உடனே சுரணடையும் சேவலையில்
முழுமூக்காக இறங்கு என்று இந்த ஸ்லோகம் சொல்கிறது.

மகேசனையும், அம்பிகையையும் சுரணடைந்தால் போதும்
என்று தெரிந்துவிட்டது. ஆனாலும் தன் கண்ணால்
உலகில் தான் ஸ்தூலமாகக் காணும் பொருட்களையும்,
தன் அறிவால் சூக்ஷ்மமாக உணர்வதுமான
எண்ணங்களையும் விடமுடியாதபடி அவைகளின் மேல்
பக்தனுக்கு ஒரு பற்று அமைந்திருக்கலாம்.

அதனால் அவன் “நெய்க்குத் தொன்னை ஆதாரமா,
அல்லது தொன்னைக்கு நெய் ஆதாரமா” என்று
கேட்டுக்கொண்டு இரண்டையும் இழந்தாற்போல ஒரு
நிலைமை நேரலாம்.

அவையெல்லாமே அவனது தணியாத அறிவுப் பசியால்தான் என்பதை அவன் உணரவேண்டும். சுரணடைந்து விட்டோம், இனி நமக்கு என்ன நடக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

அப்படிப்பட்டவர்கள் குடம் என்ற பொருளின் மூல காரணமாக மண் இருப்பதுபோலவும், துணிக்கு நூல் மூலம் போலவும், ஜீவனுக்குப் பரம்பொருள் என்றும், புகை தெரிந்தால் அங்கு நெருப்பு உண்டு என்பது போல் உலகம் இருப்பதால் அதை உருவாக்குபவன் உண்டு என்றும், பெரிதிலும் பெரிதாக மலை போலவும், சிறிதிலும் சிறிதாக அணு போலவும் இறைவன் இருக்கிறான் என்றெல்லாம் வாதம் செய்வதில் எந்தப் பயனும் இல்லை.

அப்படிச் செய்வதால் வாதத்திற்கு எதிர்வாதம் என்று செய்கின்ற ஒருவனுடைய தொண்டை வறண்டு போவதுதான் மிச்சம் ஆகும்.

அத்தகைய வாதங்களால் காலமும் போய்க்கொண்டு, நம்மை இறுதியில் கொண்டு போகக் காலனும் வந்துவிடுவான்.

அவனைத் தடுக்க இந்த வாதங்கள் ஏதாவது பயன் தருமா?

அதனால் இவை எல்லாவற்றையுமே தவிர்த்து விட்டு பரமனது பாதங்களில் சுரணடைவது ஒன்றையே குறியாக வைத்துக்கொள் என்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது.

65) वक्षस्ताडन-शङ्कया विचलितो वैवस्वतो निर्झराः
 कोटीरोज्ज्वल-रत्नदीपकलिका-नीराजनं कुर्वते ।
 दृष्ट्वा मुक्तिवधूस्तनोति निभृताश्लेषं भवानीपते
 यञ्चेतस्तव पाद-पद्म-भजनं तस्येह किं दुर्लभम् ||5||

வஷஸ்தாடன ஸ1ங்கயா விசலிதோ வைவஸ்வதோ
 நிர்ஜரா: கோடரோஜ்ஜ்வல ரத்ன-தீப-கலிகா நீராஜனம்
 குர்வதே ।
 த்3ரு2ஷ்ட்வா முக்தி-வத்ரா4ஸ்தனோதி
 நிப்4ரு2தாஸ்1லேஷம் ப4வானீ-பதே
 யச்சேதஸ்தவ பாத3-பத்3ம-ப4ஜனம் தஸ்யேஹ கிம்
 து3ர்ஸப4ம் ||65||

எவனது மனம் உமது இணையடித் தாமதரைய
 வணங்குகிறதோ, அவனுக்கு இப்புவி யில் கிடைத்தற்கு
 அரியது தான் எது? பவானியின் பதிரீய! மார்பில்
 உதைபடுவேவோமோ என்று அஞ்சி காலன் ஓடிப்போகிறான்.
 தங்கள் கிரீடங்களில் மிளிர்கின்ற மொக்குப் போன்ற ரத்தின
 தீபங்களால் தேவர்கள் கற்ப்பூர ஆரத்தி எடுக்கிறார்கள்.
 முக்தி என்ற மாது அவனை இறுகத் தழுவித் கொள்கிறாள்.

அப்படியாக வாதங்கள் ஏதும் செய்யாமல் பகவானிடம்
 சரணடைந்தால் பத்தன் என்னென்ன அடையலாம் என்பதை
 இந்த ஸ்லோகம் சொல்கிறது.

ஒன்று செய்தால் ஒன்று கிடைக்கும் என்பது ஏதோ
 வியாபாரத்தில் ஈடுபடுவது போலத்தான் தோன்றும்.

ஆனால் வியாவகாரிகமான உலகில் ஈடுபட்டவனை ஓரளவுக்கு அந்த மாயையிலிருந்து இழுத்து வந்து, அவனுக்கு உலகில் கிடைக்கும் எந்த விதமான பலன்களும் தராத பரிபூர்ணமான ஆனந்தத்தை அளிக்கும் ஒன்றைச் சொல்லும்போது, இப்படியும் செய்யலாமோ என்றுதான் தோன்றுகிறது.

இப்படி இருக்கலாமோ, அப்படி இருக்கலாமோ என்று எந்தக் குழப்பமும் இல்லாமல், இதனாலா அல்லது அதனாலா என்றெல்லாம் காரண காரியங்களைத் தேடிக்கொண்டு இருக்காது, அவைகளைப் பற்றி நம் சிற்றறிவைக் கொண்டு, கடலின் ஆழத்தை அளக்க நினைக்கும் உப்பு பொம்மைபோல, அளக்க முயற்சி செய்யாமல் பரமனின் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டால் நம்மால் நினைக்கவும் முடியாத அளவுக்குப் பயன்கள் உண்டு.

எவருடே தனக்கு முடிவு உண்டு என்பதை நினைத்து, இறப்பைப் பற்றிப் பயப்படுகிறார்கள். ஆனால் பரமனின் பக்தனை அணுகவே காலன் பயந்து ஒதுங்குகிறான். உடலுக்குத்தான் முடிவு என்றும், தான் வேறு அதனால் அது தன்னைப் பாதிக்காது என்றும் உணரும் பக்தன் காலத்தைக் கடந்தவனாய் இருக்கும்போது, காலன் அவனிடம் சென்று என்ன செய்ய முடியும்?

இறப்பைப் பொறுத்து அது நிதர்சனமான உண்மை என்றால், உயிருள்ள போது பக்தனுக்கு என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்போம்.

அவன் உயிருடன் இருக்கும்போதே தனது உடல், மனம், புத்தி இவைகளைக் கடந்து தான் இறைவனின் அம்சம் என்பதை பக்தன் உணர்ந்து அவன் எல்லாமும் ஆவதால், அவனுக்கு எந்தவித பந்தங்களும் இல்லாது போகிறது.

அதனால் அவனுக்கு எல்லாவித பந்தங்களில் இருந்தும் விடுதலை கிடைக்கிறது என்று சொல்லலாம். அவன் அப்போது ஜீவன் முக்தன் என்று குறிப்பிடப்படுகிறான்.

அவனை எல்லா கசடேபாகங்களுக்கும் அதிபதிகளாக விளங்கும் தேவர்கள் ஆரத்தி எடுத்து தங்கள் உலகிற்கு அழைப்பதாகச் சொல்லியிருப்பதையும், முக்தியெனும் மாது தழுவதாகச் சொல்லப்படுவதும், இன்னமும் உலக கசடேபாகங்களை விடாத ஒருவனைத் தூண்டில் போட்டுப் பிடிப்பதாகத் தான் நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

12) गुहायां गेहे वा बहिरपि वने वा अद्रिशिखरे

जले वा वह्नौ वा वस्तु वसते: किं वद फलम् |

सदा यस्यैवान्तः करणमपि शम्भो तव पदे

स्थितं चेत् योगोऽसौ स च परमयोगी स च सुखी ||6||

குஹாயாம் கேதேஹ வா பஹிரபி வனே வான் த்ரி-

ஸி1க2ரே ஜலே வா வஹ்நௌ வா வஸது வஸதே: கிம்

வத3 ப2லம் |

ஸதா3 யஸ்யைவாந்த:கரணமபி ஸ1ம்டேபா4 தவ பதே3

ஸ்தி2தம் தேத3 யோகோ3 ஸௌ ஸ ௪ பரம-யோகீ3 ஸ ௪

ஸுகீ2 ||12||

குகையிடீலா, வீட்டிடீலா, வெளியிடீலா, காட்டிடீலா, மலையின் உச்சியிடீலா, நீரிடீலா, நெருப்பிடீலா, ஒருவன் வசிக்கட்டும். இவைகளில் எங்கு வசித்தாலும், சம்பீபா! எவனது உள்மனம் உமது திருப்பதத்தில் ஒன்றியதோ, அப்படி ஒன்றியிருத்தலே யோகம் எனப்படும்; அவனே பரம யோகி எனப்படுவான்; அவனே எப்போதும் இன்பமயமாய் இருப்பவன்.

பரமனிடம் சரணடைந்தவன் எந்த இடத்தில் வசிக்கவேண்டும்; எந்த மாதிரி வாழவேண்டும் என்று கேட்பவர்களுக்குப் பதில் சொல்வது போல இந்த ஸ்லோகம் அமைந்திருக்கிறது.

இவ்வுலக வாழ்க்கை முறைப்படியே வாழ்ந்து வரும் பத்தனுக்கு இப்படியான சந்தேகங்கள் எல்லாமே வரும். எதைச் செய்யவும் ஒரு நல்ல காலம் என்பது போல், எவரும் இடம், பொருள், ஏவல் என்று பார்த்துத்தான் எதையும் சொல்கிறார்கள், செயலும் ஆற்றுகிறார்கள். அதில் முதலாவதாக வரும் இடம் என்ற பரிமாணத்தைப் பற்றித்தான் இங்கு பேசப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் பத்தன் தனது முயற்சி நன்கு கைகூடி வருவதற்கு ஏற்ற இடம் எது என்று கேட்கும் குணம் உள்ளவன்தான்.

எப்போதும் போல் வீட்டிலேயே இருக்கலாமா, அல்லது வீட்டை விட்டு வெளியேறி தனிமை மிகுந்த காட்டிற்குச் சென்று, அங்கு குகை எதிலாவது வசிக்கலாமா, அல்லது எவரும் எளிதில் அணுகமுடியாத மலைக்குச் சென்று அதன் உச்சியில் இருக்கலாமா, அல்லது எவரும் எதிர்பார்க்கக் கூட முடியாத நீரில் அமிழ்ந்தோ, நெருப்பினில் புகுந்தோ

தவம் செய்ய வேண்டுமா என்று முடிந்தது, முடியாதது என்று எல்லாவற்றையும் அவன் கேட்கலாம்.

அதற்குப் பதிலாக “எங்கு முடியுமோ அங்கேயே இரு. ஆனால் எங்கிருந்தாலும் சுரண் அடைந்திருக்கிறாயே அந்த ஞானியோ, பகவானோ அவனது பாதங்களை மனதினில் இறுகப் பற்றிக்கொள்”, அதுதான் மிக மிகத் தேவையானது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படி ஒன்றி இருப்பதுதான் யோகம் என்றும், அப்படி இருப்பவனை பரம யோகி என்றும் சொல்வார்கள். அவனுக்கு இன்பம்-துன்பம் என்று மாறி மாறி வராது, எப்போதும் அவன் இன்ப நிலையிலேயே இருப்பான் என்ற உத்திரவாதமும் இங்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதைப் படிக்கும்போது ரமணரின் வாழ்வில் நடந்த ஒரு சம்பவம் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அவர் திருவண்ணாமலையில் ஆஸ்ரமத்தில் இருந்தபோது அவரைத் தரிசிக்க வந்த பல பக்தர்களுள் ஒரு இளைஞனும் இருந்தான். மற்றவர்களைப் போலக் கேள்விகள் என்றெதுவும் கேட்காமல், அவன் பேசாது ஒரு மூலையில் அமர்ந்திருந்தான். ரமணரைச் சுற்றியிருந்த பலரும் வெளியே போய் அவர் தனியாய் இருக்கும் சமயம் அவரிடம் வந்து தான் வீட்டை விட்டு வந்திருப்பதாகவும், தனது ஆன்ம சாதகத்தைத் தொடர திருவண்ணாமலை போன்ற இடம்தானே வசதியானது என்று கேட்டான்.

அதற்கு ரமணர் அப்படிச் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை, வீட்டிலிருந்தே, உலக வாழ்க்கையையும்

வாழ்ந்துகொண்டே சாதகம் செய்யலாம் என்றார். அதற்கு அவன் தாங்கள் மட்டும் ஏன் மதுரையை விட்டு இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டான்.

அதற்கு அவர் “உன்னைப் போல நான் எவரிடமும் போய் ஆலோசனை கேட்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை; இங்கு வரவேண்டும் என்று தோன்றியது, வந்துவிட்டேன். அப்படி வருவதால் என்ன ஆகும் என்றெல்லாம் என் மனதில் தோன்றவில்லை, என்ன வந்தாலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையில்தான் இருந்தேன்” என்றாராம்.

அதுபோல ஒன்றைச் செய்வதனால் என்ன வருமோ என்று பயப்படுவதோ, கவலைப்படுவதோ இல்லாமல் அதைச் செய்பவர்க்கு மேலும் அவர் செல்ல வேண்டிய வழிகள் தானாகத் தெரியவரும். எந்த இடம் என்பது முக்கியமல்ல, எந்த மனநிலையோடு ஒன்றைச் செய்கிறோம் என்பதே மிக முக்கியம்.

10) नरत्वं देवत्वं नग-वन-मृगत्वं मशकता
पशुत्वं कीटत्वं भवतु विहगत्वादि जननम् ।
सदा त्वत्-पादाब्ज-स्मरण-परमानन्द-लहरी
विहारासक्तं चेत् हृदयमिह किं तेन वपुषा ॥7॥

நரத்வம் தேவத்வம் நக-வன-மருகதத்வம் மஸகதா
பஸு1த்வம் கீடத்வம் ப4வது விஹகதத்வாதி3-ஜனனம் ।
ஸதா3 த்வத்பாதா3ப3ஜ-ஸ்மரண-பரமானந்த3-லஹரீ

விஹாராஸக்தம் கேத்ஓ ஹ்ருததீயமிஹ கிம் தேன வபுஷா
||10||

மனிதப் பிறவி, தேவப் பிறவி, மலை காடுகளில் வாழும்
யிருகப் பிறவி, கொடி, பசு, புழு, பறவை போன்ற
பிறவிகள் எதுவானாலும் இருக்கட்டும். யாண்டும் உமது
திருவடித் தாமரையில் பதிந்த தியானம் எனும் பேரின்பப்
பெருக்கில் திளைத்து விளையாடும் இதயம்
கிடைக்கப்பெறின், இவ்வுலகில் எந்த உடலோடு
இருந்தால் என்ன?

எந்த இடத்தில் வசித்தால் என்ன என்று முந்தைய
ஸ்லோகத்தில் பார்த்தது போல, இந்த ஸ்லோகத்தில்
எந்தப் பிறவி நமக்கு வாய்த்தால் என்ன, நாம் செய்ய
வேண்டியது என்னவோ அவன் திருவடிகளைப்
பற்றியிருப்பது ஒன்றுதான் முக்கியம் என்று பார்க்கிறோம்.

நமது இந்து தர்ம சாஸ்திரப்படி இருப்பது ஆன்மா ஒன்றே.

அது ஏதோவொரு காரணத்திற்காக ஜீவாத்மாவாகப்
பிறவியெடுக்கும் போது தனது உண்மையான
சொருபத்தை அறியாது, தனக்கு வெளியே காணப்படும்
உலகில் உள்ளவற்றோடு தொடர்பு கொண்டு,
பலவிதமான செயல்களில் ஈடுபடுகிறது.

அப்படி நடைபெறும் செயல்கள் நல்ல விதமாக இருந்தால்
அதற்கு நல்ல பலன்களும், தீய விதமானதாக இருந்தால்
அதற்கேற்ப தீய பலன்களும் விளையும்.

அவை எல்லாவற்றையும் இப்போதிருக்கும் பிறவியிடேயே அனுபவிக்கப்பட்டு முடிந்துவிடும் என்று சொல்வதற்கில்லை. அதை அனுபவிக்க வேறு பல பிறவிகள் எடுக்க நேரலாம். நல்ல பலன்கள் என்றால் மனித, தேவப் பிறவிகள் என்றும், கெட்ட பலன்கள் என்றால் தாவரங்கள் உள்ளிட்ட மற்றப் பிறவிகள் எதுவானாலும் வாய்க்கும் என்று சொல்வர்.

மனிதன் உலகில் பல்வேறு செயல்களில் ஈடுபட்டு வரும்போது, தான் உடலோடு இருக்கும்போதுதான் உலகையும் காண்கிறோம் என்பதனாலும், வேறு பல அனுபவங்களாலும் உடல் - உலகு இவைகளின் உண்மையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் இறங்கும்போது ஆன்மீக சிந்தனை வயப்படுகிறான்.

அப்போது அவன் முன்பு செய்த நல்வினைப் பயன்களால், இந்த ஆன்மீக உண்மைகள் எல்லாவற்றையும் அறிந்த குரு ஒருவர் அவனுக்கு வாய்ப்பார். அப்போது அவர், நாம் முதல் ஸ்ரீலாகத்தில் பார்த்தபடி, நாம் மேலே செய்யவேண்டியதை அருள் கூர்ந்து சொல்லி விளக்குவார். அதன்படி மேற்கொண்டு நடப்பது அவரவர்களின் முயற்சிகேற்ப அமையும்.

மனிதப் பிறவிகள் தவிர மற்றப் பிறவிகளுக்கும் ஆன்மாவைப் பற்றிய உணர்வு வரலாம் என்பதை நம் காலத்திடேயே ரமணர் போன்ற ஜீவன் முக்தர்கள் அனுபவித்துக் கொல்லியுள்ளனர்.

அப்படி ஆன்மாவைப் பற்றிய அறிவோடு இருந்து, அவைகளில் சில அவருடைய அருகாமையிலேயே உயிர் பிரியும்போது முக்தியுமடைந்து என்றும் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். பல மனிதர்களைத் தவிர பசு, காகம், மான், நாய் என்று சில பிறவிகள் அவரருகில் அப்படி உயர் நிலையில் இருந்த சில ஜீவன்களில் அடக்கம்.

அதனால் இந்த ஸ்லோகத்தின் படியும், பக்தன் தனக்கு “எந்தப் பிறவி வாய்த்தால் என்ன, நான் பரமனின் பதத்தை என் மனதில் இறுத்தி தியானிக்கும் அருள் எனக்கு வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்கிறான்.

இந்தக் கருத்துதான் “பிறவா வரம் வேண்டும், மீண்டும் பிறந்தால் உம்மை மறவா வரம் வேண்டும்” என்று ஓளவையார் சிவபெருமானிடம் வேண்டுவதின் எதிரொலி.

9) गभीरे कासारे विशति विजने घोरविपिने

विशाले शैले च भ्रमति कुसुमार्थं जडमतिः ।

समर्प्य एकं चेतः सरसिजं उमानाथ भवते

सुखेन अवस्थातुं जन इह न जानाति किमहो ||8||

க3பீ4ரே காஸாரே விஸ1தி விஜ1னே கே4ர-விபி1னே

விஸா1லே சை1லே ச ப்4ரமதி குஸுமார்த2ம் ஜட3-மதி: ।

ஸமர்ப்பையகம் சேதஸ்ஸரஸிஜம் உ மா-நாத2 ப4வதே

ஸுகே2னாவஸ்தா2தும் ஜன இஹ ந ஜானாதி கிமஹோ || 9

//

வண்டு அங்குமிங்கும் பூக்களைத் தேடி அலைவது போல ஆழமான மடுவிலும், மக்கள் நடமாட்டமில்லாத கொடிய காட்டிலும், பரந்த மலையிலும் (உம்மை) தேடிப் புழுந்து அலைகிறான் அறிவில்லாத மனிதன். உமையின் மணாளா! உமக்கு மனமாகிற ஒரே ஒரு தாமரையைச் சமர்ப்பித்துவிட்டு, இங்கங்கு அலையாமல் ஒரே இடத்தில் சுகமாக இருப்பதற்கு மனிதன் அறிந்துகொள்ளவில்லையா! என்னே ஆச்சரியம்!!

எங்கு இருந்தாலும், எந்தப் பிறவியெடுத்திருந்தாலும் பத்தன் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதில் ஒரு நியதி இருக்கிறது என்று இந்த ஸ்லோகம் சொல்கிறது. அதுதான் அவனது மனநிலையைப் பற்றியது.

சுரண்டைய வேண்டும் என்ற ஆவல் மட்டும் ஒருவனுக்கு இருந்தால் போதாது. அதைச் செய்து, அது நீடித்து நிற்பதற்கு அவனது மனநிலை பக்குவப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

உலக வாழ்வில் அல்லல்பட்டு, ஏற்றம் இறக்கம் எல்லாம் சுண்டு அனுபவித்த ஒருவனுக்கு பக்தி செய்து சுரண்டாவது என்பதும், தொடக்கத்தில் மற்றும் ஒரு உலகியல் செயல் போலத்தான் தோன்றும்.

ஏனென்றால் அவன் அப்படியொரு பழக்கத்திற்கு அடிமை போல் ஆகிவிட்டான். அதனால் மற்ற செயல்களைப் போலவே அதையும் நினைத்துக்கொண்டு வெவ்வேறு விதமான பூக்களைக் கொண்டு ஆராதிப்பது என்பது ஒரு வழக்கம் என்பதால் அவன் எங்கெங்கோ போய்

கஷ்டப்பட்டு விதவிதமான பூக்களையெல்லாம்
தேடிக்கொண்டு வந்தால் பகவானுக்கு மிகவும்
பிடித்திருக்கும் என்று நினைத்து அதைச் செய்ய
முயல்கிறான்.

ஆனால் பகவான் விரும்புவதோ ஒன்றே ஒன்றைத்தான்.
அதுதான் அவனது மனமாகிய தாமரைப் பூ. அதை
அவரிடம் சமர்ப்பிப்பது ஒன்றே கரணாகதியின் முழு
அடையாளம். அது தெரியாமல் இருக்கிறானே என்று அவர்
ஆச்சரியப்படுவார்.

இங்கு மனத்தை தாமரைப் பூவாடு ஒப்பு நோக்கியிருப்பது
மிகவும் பொருத்தமானது ஆகும்.

பூனை செய்யும்போது தாமரை மொக்கை ஒவ்வொரு
இதழாகப் பிரித்து வரும் முழுத் தாமரைப் பூவை
பகவானுக்குச் சமர்ப்பிப்பார்கள். அதாவது மனத்தை
அப்படி சமர்ப்பிக்கவேண்டும் என்பது அதன் பொருள்.

ஏனென்றால் மனம் என்று தனியான பொருள் ஒன்று
கிடையாது. ரமணர் “**எண்ணங்களை மனம், யாவினும் நான்
எனும் எண்ணமே மூலமாம்**” என்று சொல்வார்.

அதாவது எண்ணங்களின் தொகுப்பே மனம். எண்ணங்கள்
எல்லாவற்றிலும் முதல் எண்ணம் “நான்” என்னும் அகந்தை.
அது பகவானை விட்டுவிட்ட தனியான “நான்” எனும்
எண்ணம். அதை பகவானிடம் சமர்ப்பித்தால் மற்ற
எண்ணங்கள் எல்லாமும் அவரிடம் தஞ்சம் ஆன மாதிரிதான்.
எண்ணங்கள் எதுவுமே தனியாக வராது. அலை

அலையாகத் தான் கிளம்பும். ஒவ்வொன்றும் தாமரையின் இதழ்கள் போல ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு கொண்டவைதான். அவை அனைத்தையும் கோர்த்து வைத்திருப்பது அந்த முதல் எண்ணமான அகந்தை. அதை பகவானிடம் கொடுத்து விட்டு, நிம்மதியாக இருப்பதை விட்டு, உலகில் உள்ள மற்ற பூக்களைத் தேடி பக்தன் ஏன் போக வேண்டும்? அதற்கு அவசியமில்லை.

உன்னிடம் உள்ள உள்ளத் தாமரையைக் கொடுத்து
விட்டு உள்ளதை உணர் என்று இங்கு
கொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

11) वटुर्वा गेही वा यतिरपि जटी वा तदितरो

नरो वा यः कश्चित् भवतु भव किं तेन भवति ।

यदीयम् हृत्-पद्मं यदि भवदधीनं पशुपते

तदीयस्तवं शम्भो भवसि भवभारं च वहसि ||9||

வடுர்வா கே3ஹீ வா யதிரபி ஜட்டி வா ததி3தரோ

நரோ வா ய: கஸ்1சித்3-ப4வது ப4வ கிம் தேன ப4வதி ।

யதீ3யம் ஹ்ரு2த்பத்3மம் யதி3 ப4வத3தீ4னம் பஸு1-பதே

ததீ3யஸ்த்வம் ஸ1ம்போ4 ப4வஸி ப4வ பா4ரம் ச வஹஸி

||11||

பிரம்மச்சாரியோ, க்ருஹஸ்தனோ, ஸன்யாஸியோ,

ஜடாதாரியோ அல்லது வேறு எந்த வித

ஆஸ்ரமவாகியாகவோ இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்.

அதனால் என்ன ஆகிவிட்டது? பசுபதே! சம்போ! ஏவனது

இதயத் தாமரை உம் வசமாகிவிட்டதோ, நீர் அவன்

வசமாகிவிட்டா! அதனால் அவனது பிறவிக் கமையையும் கமக்கிறீர்!

தனக்கு ஒரு முடிவு வரும் என்று பயந்துதானே பக்தன் ஓர் ஆரம்பமோ, முடிவோ இல்லாத மகேசனை கரணடைகிறான். அப்படி அவன் ஒன்றிவிட்டதால் பக்தன் எங்கே, பகவான் எங்கே என்று தெரியாதபடி அவர்கள் ஒன்றாகிவிடுவதை இந்த ஸ்டீலாகம் சொல்கிறது.

எந்த இடமானாலும் பரவாயில்லை, இப்பிறவி எப்பிறவியாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை; எப்போதும் பக்தன் மனது பரமனின் பாதங்களையே பற்றியிருக்க வேண்டும் என்று முன்பு சொல்லப்பட்டது போல, ஒருவன் இவ்வுலகில் மேற்கொள்ளக் கூடிய பலவித ஆத்ரமங்களைப் பற்றி இங்கு வருகிறது.

அதன்படி ஒருவன் பிரம்மச்சரியம் அனுஷ்டிப்பதோ, மணம் செய்துகொண்டு கிருஹஸ்தனாக வாழ்வதோ, ஜடாமகுடம் புனைந்து சித்தம் போக்கு சிவம் போக்கு என்றிருப்பதோ, அல்லது துறவறம் பூண்டு எதிலிருந்தும் ஒதுங்கி இருந்து சந்நியாசி வாழ்க்கை வாழ்வதோ, அவற்றில் எதையுமே ஓர் ஆரம்ப கால சாதகனுக்கு என்று எடுத்துக்கொண்டு, அவை அனைத்தையும் வெவ்வேறு நிலைகள் என்று கொள்ளவேண்டும்.

எந்த நிலையில் இருந்தாலும், ஆரம்பம் முதல் தன் கய ஸ்வரூபத்தை உணரும் வரை அவன் பகவானை விடாது பிடித்துக்கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் அதில் முக்கியமானது.

அப்படி தன் மனத் தாமரையை பகவானிடம் சுமர்ப்பித்துவிட்டால், அதுவும் பூரணமாக ஆகிக்கொண்டு வரும்போது, பக்தனுக்கும் பகவானுக்கும் உள்ள இடைவெளி படிப்படியாகக் குறைந்து இருவரும் ஒன்றாகி விடுகின்றனர்.

அது வெறும் பாவனை அளவில் இல்லாது அனுபவமாகவே ஆகும்போது, அதற்கு மேல் அவன் பிறவி, வினை, உலகம் என்று காணப்படும் எந்த பாரத்தை சுமக்கத் தேவையிருக்கும்?

இருவரும் ஒன்றாகி விட்டதால் அனைத்தும் பகவானது பாரமாகவே ஆகிவிடுகிறது அல்லவா? அதையேதான் முதல் ஸ்லோகத்திலேயே “சுரணடை, நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என்று சொல்லப்பட்டு கோடிட்டு காட்டப்பட்டு விட்டது.

அதற்கும் மேல் பக்தன் உலக பாரத்தைத் தான் தாங்குவதாக எண்ணுவதை ரமணர், “பூபாரம் தாங்க இறை போலி உயிர் தாங்கல் அது, கோபுரம் தாங்கி உருக் கோரணி காண்” என்பார்.

அதாவது எல்லாவற்றையும் தான் தாங்குவதாக இருவன் நினைப்பது, கோபுரத்தைத் தாங்குவதாக சிற்பி வடித்திருக்கும் பொம்மை ஒன்று கோபுரத்தையே தான் தாங்கிக்கொண்டிருப்பதாக நினைப்பது என்கிறார்.

உண்மையில் கோபுரம்தான் அந்தப் பொம்மையைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது பார்ப்பவருக்குத்தானே

தெரியும். அப்படி பத்தனது பாரத்தையும் பகவானே
கமக்கிறார்.

91) आद्या अविद्या हृद्गता निर्गता आसीत्
विद्या हृद्या हृद्गता त्वत्-प्रसादात्
सेवे नित्यम् श्रीकरं त्वत्-पदाब्जं
भावे मुक्तेः भाजनं राजमौले ||10||

ஆத்யா⁹ வித்யா ஹ்ருத்கீதா நிர்கீதாஸீத் -
வித்யா ஹ்ருத்யா ஹ்ருத்கீதா த்வத்ப்ரஸாதாதீத் /
ஸேவே நித்யம் ஸ்ரீ-கரம் த்வத்பதாப்யஜம்
பாடலே முக்தேர்பாடிஜனம் ராஜ-மௌலே ||91||

**சிரசில் சந்திரகலை யினிர்பவரே! ஆதியிலிருந்து
இதயத்துள் சென்று குடி புழுந்த அவித்தை எனப்படும்
அஞ்ஞானம் உமதருளால் வெளியேறி விட்டது.
உமதருளால் சிக்கலை அவிழ்க்கும் ஞானம் இதயத்துள்
குடி புழுந்தது. திருவினைச் சீர்ப்பதும், முக்திக்குத்
திருத்தலமானதும் ஆன உமது திருவடித் தாமரையை
யாண்டும் ஸேவிக்கிறேன்; தியானிக்கிறேன்.**

முன்பே சொன்னது போல இருப்பது ஆன்மா ஒன்றுதான்.
அதன் தன்மையே சத்து-சித்து-ஆனந்தம் என்பதால் அது
இருப்பது (சத்) மட்டுமல்லாது, அறிவுமயமாகவும் (சித்),
ஆனந்த வடிவாகவும் உள்ளது. அதிலிருந்து பெறப்பட்ட
அறிவே ஜட உலகில் பிணைந்து “சித்-ஜட க்ரந்தி”
எனப்படும் முடிச்சு ஒன்றைப் போட்டுக்கொண்டு, தன்
உண்மையான இயல்பையும் அறியாது (அஞ்ஞானம்),

தவறாக ஆனந்தத்தை தனக்கு வெளியே உள்ள உலகில் தேடுகிறது.

அப்படித் தேடித் தேடி ஆலைந்து களைத்துப் போய் இறுதியில் பகவானிடம் சரணடைகிறது. பரிபூரண சரணாகதியில் பத்தன், மனம் உள்பட எல்லாவற்றையும், பகவானிடம் இழந்து நிற்பதால் பகவான் கருணை கொண்டு அவன் வந்த வழியைத் திரும்பப் பார்க்க வைத்து, இறுதியில் அவனைக் கரை சேர்க்கிறார்.

தனக்கு முன்பிருந்த வினைப் பயன்களை தனது செயலால் அவன் ஒவ்வொன்றாகக் கழித்து வந்து, இறுதியில் அஞ்ஞானம் அழியப்பெற்று ஞானம் பெறுகிறான். அதுவே முக்தி எனப்படுகிறது.

இப்படியாக இந்த பத்து ஸ்லோகங்களில் முதல் ஸ்லோகத்திலேயே என்ன செய்ய வேண்டும் என்றும், அதைச் செய்தால் என்ன பலன் கிட்டும் என்பதையும் விளக்கி, பின் வரும் ஸ்லோகங்களில் அங்கங்கே குறிபிட்டபடி பக்தனுக்கு வரும் ஒவ்வொரு சந்தேகத்தையும் படிப்படியாக போக்கி இறுதி ஸ்லோகத்திலும், எப்போதும் பகவானை நினைத்திருக்கும்படி பக்தனுக்கு வழி காட்டுகிறார்.

ஓம் தத் சத்

